

wõtaks. Ehk kül neil paremaid filmi ei olnud, kui teistel Laisulastel, siis kiitsid naad: Meie filmad on selged ja terased, et pimedamal ööl iga asja karwa ja kaju äratunnewad! Rahwas ei wiitsind oma filmaga waatama minna, sellepärast uskus ta nende jutu. Kui niisugused ammetmehed ühest asiast ütlesid: se paistab meie filmi punane, teisest jälle: se on sinine, — siis mõuras kõik Laisula kogukond ühest suust: „Jah, se on selge punane, se on selge sinine!“ Oleks üks wõeras tulnud ja neile ütelnud: Armsad mehed! tehke oma filmad paremine lahti, ärge laske enmast petta! Waatage, mis teie punaseks arwaste on walge, ja teie siniseks peetud asi must kui süsi!“ siis oleks kisa ja kärin kohe lahti olnud. Laisulased kisendasid ühest suust: „Andke teeäärsele walu, kihutage teda meie kogukonnasi wälja! pange wahid raade peale, et enam tagasi ei tule meid eksitama. Tema nurjatu julgeb meie tarkade filmi laita.“ Mõned ehk oleks aega mööda lepinud, kui laitus nende filmade nägemisse oleks puutunud; aga et Walgelased ja neist õpetud ammetmehed seda punet ja sinet neile tõeks olid kiitnud, mis nüüd waleks arwati: seda patu ei wõinud naad kellegile andeks anda. Laisula tarkade hari tõusis kohe waksa kõrgemaks pääs, kui naad nägid, mis wahwast' pimeduse woli nende auu eest sõdima läks. Nemad ütlesid rahwale: „Teil on õigus! meie Laisulas on kõik täielik, siin ei leita kuski wigadust ega puudlikku!“

Wahel ajal sõitis ümmarguse ratastega wantri

peremees rahulist' Laisula teedel, laskis mõne tofina seesugusi wantrid salamahiti walmistada ja läkitas neid sügise igalepoole laada turudele; rahwas ostis siin ja seal ja sõitis koen; aga kedagi ei pannud rataid tähele. Wantrisep ei läinud nende filmi labritegema. Kui mõnel kogemata ümmargune ratas filmatõusis, mõtles ta waljul teel rata olema siledaks kulunud, et nurke enam ei wõinud näha.

Kui esimene katsutük wantritega nii mõnufast' korda läinud, püüdis uendaja mees kohe sammukaugemale minna ja mõnda teist wigalist asja parema korrale seada. Ta oli ammugi tähele pannud, mis naljakas lugu nende adra sahkadega oli. Kaks sahta kõideti kül adra pakku külge, aga ei wite kõrwi, waid pealestiku, mis läbi aga üks saht mulla sees leikas, teine liigsahk ilmaaegu ülewalpool maapinda jooksis. Sest wõis awalikult äratunda, kuda kõik tännine põllu kändmine ühe sahaga oli toimetatud: sest teine liig: ehk tuule saht ei puutund ial mulla põrmu külge. Mis tulu siis pealmine saht andis, kui ta maa sisse ei tunginud? — Ühel ööl, kus külarahwas rahuliste magas, läks ue wantri ehitaja nende adrade kallale, wõtis mõne adra küllest pealmise liigsaha maha ja seadis teiste adrade juures, kus ühe sahaga kändmine maapinda täielikult ei jõudnud ülestõsta ja ümberpöörata, mõlemad sahad kõrwi adrapaku külgi, et naad üheskoos maa sees käisid. Laisulased kündsid teisel hommikul osalt ühe, osalt jälle kahe sahaga oma põldu; aga ükski neist ei pannud tähele, kuda tema adra küllest liigsahk